RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 121.504 van 9 juli 2003
in de zaak A.120.282/XIV-9774.

In zake : XXX,
wonende te 2060 ANTWERPEN,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 5 november 1956 en van Ghanese nationaliteit, op 19 april 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 november 2001 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 3 mei 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op het arrest nr. 115.926 van 13 februari 2003 waarbij de debatten worden heropend op de terechtzitting van woensdag 28 mei 2003 om 14.00 uur;

Gezien de nota van verzoeker na de heropening der debatten, verstuurd naar de griffie van de Raad van State per aangetekend schrijven van 6 maart 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gelet op de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij en gehoord de opmerkingen van Advocaat S. VAN LOON, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. Verzoeker heeft op 13 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 1/ en 2, 4/.

1.2. Verzoeker is door de Commissie voor regularisatie op 29 oktober 2001, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.3. De derde Kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 26 november 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies bevat de volgende overwegingen:

> "(...)
> De regularisatieaanvraag is tijdig en rechtsgeldig ingediend op grond van artikel 2, 1/ en 2, 4/ van de regularisatiewet.
> Algemene ontvankelijkheidsvereisten.
> Identiteit van de aanvrager.
> Betrokkene bewijst zijn identiteit en nationaliteit door middel van zijn origineel Ghanees paspoort afgeleverd op 14 februari 1991, dat is vervallen op 13 februari 1996. In het regularisatieverzoek van 17 november 1999, van de hand van betrokkene, wordt de reisroute naar België vanuit Ghana als volgt vermeld: op 27 juni 1991 zou de aanvrager vertrekken naar Togo, vandaar op 28 juni 1991 naar Niger, waar bij zou doorreizen naar Duitsland.
> De Commissie merkt op dat de aanvrager in 1991 een asielaanvraag doet onder het alias XXX, die verklaart geen paspoort met visum te bezitten. De Commissie wenst dit feit onder de aandacht van de heer Minister te brengen, aangezien de summiere onderzoeksnota geen opmerkingen over de identiteit van betrokkene heeft gemaakt.
> Het is onder deze dubbele identiteit dat betrokkene geseind is voor de betekening van een bijlage 26 ter (stuk uit de DVZ-dossier, vermeld tijdens de debatten).
> Daadwerkelijk verblijf in België op 1 oktober 1999.
> De aanvrager staaft vooral onvoldoende zijn daadwerkelijk verblijf in het land op 1 oktober 1999. In het oorspronkelijk aanvraagdossier bevindt zich een stuk van de raadsman van

betrokkene: een regularisatieverzoek aan de burgermeester van Antwerpen van 17 november 1999.

Dit stuk is niet ondertekend door betrokkene en kan op zichzelf niet het bewijs uitmaken van de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk op 1 oktober 1999.

De Commissie meent streng te moeten zijn over de beoordeling van deze wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde. Zij acht, in tegenstelling tot de summiere onderzoeksnota van de hand van de heer J.M. Michiels, dat met dit document dan ook niet kan voldaan zijn aan het vereiste van artikel 9 § 2 regularisatiewet, mede gelet op het vrijwillige vertrek naar het buitenland van de aanvrager in 1992.

Uit het DVZ dossier, en uit de bevestigende verklaring van betrokkene ter zitting, blijkt dat de aanvrager op 7 maart 1992 in Gent in het huwelijk treedt met mevrouw O., A. C., van Nederlandse nationaliteit. Een P.V. van 18 maart 1992 uit Gent stelt de verlating van de woning vast (stuk DVZ- dossier). Op 20 maart 1992 noteert het wachtregister dit vertrek naar Dordrecht, Nederland om er samen te wonen. Het staat dus vast dat de aanvrager in maart 1992 in het buitenland verblijft.

Betrokkene stelt ter zitting dat zijn huwelijk, waarvan hij echter nog melding maakt in zijn regularisatieaanvraag, niet langer dan een jaar stand hield.

Feit is dat de aanvrager voor de Commissie niet kan aantonen of en wanneer hij precies naar België terugkeert. XXX legt daarover geen enkel stuk neer. Volgens gegevens uit het DVZ-dossier wordt de aanvrager op de internationale trein komende uit Frankfurt op 29 maart 1993 tegengehouden door de brigade Verviers, aangezien hij geseind stond onder ref. 93/015-023. De aanvrager heeft op dat moment nog steeds als domicilie Dordrecht vermeld op zijn identiteitskaart, uitgereikt in Dordrecht. Hij wordt vrijgelaten aangezien hem geen bijlage 26 ter, vertaald van het Nederlands naar het Frans, kan betekend worden (zie P.V. 29 maart 1993 en zie DVZ-dossier).

De Commissie vindt over de periode van maart 1992 (buiten de korte doorreis op 29 maart 1993) tot aan de regularisatieaanvraag dus geen enkel spoor van betrokkene in ons land, behalve dan het voormelde regularisatieverzoek van de raadsman, dat manifest dateert van na 1 oktober 1999.

Verder wenst de Commissie het volgende op te merken. De aanvrager heeft sedert de asielprocedure steeds dezelfde raadsman gehad, en vermeldt diens gegevens dan ook consequent op zijn regularisatieaanvraag. Het komt de Commissie dan ook niet ernstig voor dat de raadsman met een pleitnota ter zitting enig voorbehoud maakt “nopens de eventuele overige probleempunten welke ter zitting zouden blijken waar desgevallend hij eventueel om een uitstel zou moeten vragen”.

De Commissie beraadt zich ter zitting over een verzoek om uitstel en deelt betrokkene mee dat zij meent hierop negatief te moeten antwoorden. De raadsman is zoals gezegd reeds sinds 1992 op de hoogte van het doen en laten van zijn cliënt en bovendien eveneens van zijn stappen in de regularisatieprocedure. De raadsman heeft bovendien zelf op 17 november 1999 de regularisatieprocedure nieuwe stijl ingezet. Het mag dus aangenomen worden dat hij kennis heeft van de wettelijke vereisten van ontvankelijkheid en gegrondheid en dat hij daartoe ook beschikt over nuttige bewijsstukken. Het is niet in te zien waarom de raadsman dan maar een deel van zijn dossier naar de zitting zou meebrengen. Verder meent de Commissie dat de raadsman zich niet kan verschuilen achter het summiere karakter van de onderzoeksnota die hem ter beschikking was gesteld om het gebrek aan voldoende bewijselementen over de ontvankelijkheid te maskeren die de wet nochtans duidelijk oplegt. Ten slotte komt het passend voor niet in te gaan op het late verzoek om uitstel aangezien die enkel zou resulteren in een ongelijk behandeling van betrokkene tegenover alle andere aanvragers.

Het oorspronkelijke aanvraagdossier bevat overigens drie type-getuigenverklaringen over XXX (stukken 2, 7-8). Stuk 7 verklaart zelfs expliciet dat betrokkene op 1 oktober 1999 in het Rijk verbleef, maar laat na een kopie van een identiteitsbewijs te tonen. Wegens hun algemene bewoordingen kunnen de stukken niet het bewijs uitmaken van de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk op 1 oktober 1999. De bevestiging van woonst van de kwartieragent van Antwerpen op 23 januari 2000 en 27 januari 2000 kan dit evenmin.

(...).”.

1.4. Op 26 november 2001 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering als volgt luidt:

“(...)

Mijnheer,

In goede orde heb ik de brief van uw raad mtr. KANNAS ontvangen inzake het ongunstig advies verleend door de Commissie voor Regularisatie, betreffende uw regularisatieaanvraag met het nummer 2060 2000 01 20 0003 bij de Burgemeester van Antwerpen.

Ik heb gemeend, bij het nemen van mijn negatieve beslissing, toch het advies (in bijlage) te moeten volgen dat door de Commissie voor Regularisatie is geformuleerd geweest. De door uw advocaat in zijn brief aangebrachte elementen zijn niet van aard om het ongunstig advies, - waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem-, noch om de motivering ervan te wijzigen. Zo bevestigt het attest dat wordt voorgelegd enkel dat u eventueel op doktersbezoek bent geweest in België op 21 augustus 99, dit kon ook gebeuren van uit uw laatste gekende verblijfplaats (nl. Dordrecht), maar staaft geenszins uw aanwezigheid op 1 oktober 99 in België.

In ondergeschikte orde kan ook gesteld worden dat er in uw hoofde geen sprake is van duurzame sociale bindingen die een eventuele regularisatie zouden kunnen verantwoorden.

(...).".

2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis opwerpt, omdat de ingeleide verzoekschriften pas op 26 mei 2002 zouden zijn ingediend ter griffie, zijnde zesendertig dagen na de dag van de betekening; dat uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekschriften op 19 april 2002 werden ingediend en niet op 26 mei 2002; dat de verwerende partij geen stuk voorlegt waaruit blijkt wanneer de bestreden beslissing van 26 november 2001 precies aan verzoeker werd ter kennis gebracht; dat op de kopie van de brief van 26 november 2001, waarbij een kopie van de bestreden beslissing werd verstuurd naar de toenmalige Advocaat van verzoeker, de handgeschreven vermelding "ontvangen op 20/03/2002" voorkomt; dat aangezien aan de hand van het administratief dossier niet met zekerheid kan worden vastgesteld op welke datum de bestreden beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht, de verzoekschriften worden geacht tijdig te zijn ingeleid; dat de exceptie van laattijdigheid wordt verworpen;

3.1. Overwegende dat verzoeker in drie middelen samengenomen, in essentie de schending aanvoert van de motiveringsplicht; dat hij vooreerst aanvoert dat er een vergissing is gebeurd in de schrijfwijze van de naam, die niet te wijten is aan een fout of kwaadwilligheid van verzoeker; dat de juiste schrijfwijze en de identiteit van verzoeker werden meegedeeld, zodat hierover geen discussie meer bestaat; dat verzoeker met betrekking tot zijn daadwerkelijk verblijf in België op 1 oktober 1999, verder aanvoert dat een bewijs werd overgemaakt van dokter A. MD, waaruit blijkt dat verzoeker op 28 augustus 1999 (lees: 21 augustus 1999) bij hem op consultatie is geweest; dat verzoeker toegeeft dat hij even in Dordrecht heeft verbleven met zijn Nederlandse ex-vrouw, doch dat dit slechts voor korte duur was, daar zijn huwelijk slechts enkele maanden stand hield; dat hij tegen eind 1993 reeds terug in België was, wat duidelijk blijkt uit de verklaringen van vrienden en kennissen; dat verzoeker meent dat uit het feit dat zijn verzoek tot regularisatie pas op 17 november 1999 werd ingediend, zeker niet kan worden afgeleid dat hij op 1 oktober 1999 niet aanwezig zou zijn geweest in België; dat verzoeker met betrekking tot de vereiste van artikel 2, lid 1, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet), aanvoert dat hij op 19 februari 1992 een "dringend verzoek tot heronderzoek" heeft ingediend en dat de Commissaris-generaal op 2 april 1992 een ongunstig advies heeft verleend; dat hem sindsdien geen bijlage 26ter werd overhandigd, en

dat hij op 17 november 1999 een verzoek tot regularisatie, conform artikel 9, derde lid, Vreemdelingenwet heeft ingediend; dat verzoeker tenslotte aanvoert dat zijn duurzame sociale bindingen met België blijken uit het feit dat hij reeds sinds 1991 in België verblijft, met een onderbreking van 1992 tot einde 1994; dat hij daarenboven een vaste woonplaats heeft, dat hij een brede vriendenkring heeft opgebouwd, dat hij inmiddels cursussen bij de VDAB volgt met het oog op een mogelijke toekomstige legale tewerkstelling, en dat hij een taalcursus Nederlands volgt en zich inmiddels al duidelijk kan uitdrukken in het Nederlands, zodat er een doorgedreven vorm van integratie is ontstaan in ons land;

3.2. Overwegende dat het advies van de Commissie voor regularisatie, waarvan de overwegingen in de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken worden onderschreven, onder meer berust op het motief dat verzoeker zijn daadwerkelijk verblijf in België op 1 oktober 1999 niet bewijst; dat het daadwerkelijk verblijf in België op 1 oktober 1999 is voorzien in artikel 2 van de Regularisatiewet, en de essentiële voorwaarde, het conditio sine qua non is, opdat de aanvraag zou worden onderzocht; dat volgens de voorbereidende werken van voornoemde wet, de vereiste van een daadwerkelijk verblijf in België op 1 oktober 1999 tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen zouden geregulariseerd worden "die speciaal voor deze gelegenheid uit een ander land gekomen zijn", "om een aanzuigeffect te vermijden die de ganse operatie in het gedrang zou brengen"; dat de verplichting om het bewijsstuk neer te leggen waaruit blijkt dat de betrokkene daadwerkelijk in België verbleef op 1 oktober 1999, wordt herhaald in artikel 9, 2/, van voormelde wet, waarin de stukken worden opgesomd dat het bij de aanvraag gevoegde dossier dient te omvatten;

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken, in navolging van de Commissie voor regularisatie, tot het besluit komt dat verzoeker zijn daadwerkelijk verblijf op 1 oktober 1999 niet bewijst; dat hij overweegt dat het regularisatieverzoek van 17 november 1999, gericht aan de burgemeester van Antwerpen, niet door verzoeker is ondertekend en op zichzelf niet het bewijs kan uitmaken van de aanwezigheid van verzoeker in België op 1 oktober 1999; dat geen enkel spoor van verzoeker over de periode van maart 1992 tot het voormelde regularisatieverzoek in ons land is terug te vinden en dat de drie type-getuigenverklaringen wegens hun algemene bewoordingen niet het bewijs kunnen uitmaken van de aanwezigheid van betrokkene, net zomin als de bevestiging van woonst van de kwartieragent van Antwerpen op 23 januari 2000 en 27 januari 2000; dat de Minister van Binnenlandse Zaken hieraan toevoegt dat het attest van dokter A. MD van 21 augustus 1999 verzoekers aanwezigheid op het grondgebied van het Rijk niet staaft;

Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken op basis van de voorgaande overwegingen redelijkerwijze tot het besluit kon komen dat verzoeker zijn verblijf op 1 oktober 1999 niet bewijst; dat de Minister de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid niet heeft overschreden; dat dit motief volstaat om de beslissing tot

weigering van regularisatie te dragen; dat de Minister van Binnenlandse Zaken niet verder hoefde te onderzoeken of verzoeker in aanmerking kwam voor regularisatie op basis van artikel 2, 1/, of artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet; dat het enig middel ongegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen juli tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**